

Bíró Szabolcs

A sárkány, aki nem akart
tűzet okádni

Bíró Szabolcs

A SÁRKÁNY, AKI NEM AKART TÜZET OKÁDNI

Impresszum

Bíró Szabolcs: A sárkány, aki nem akart tüzet okádni
Copyright © Bíró Szabolcs, 2020

ISBN 978-80-89649-25-9 (pdf)
ISBN 978-80-89649-26-6 (epub)
ISBN 978-80-89649-27-3 (mobi)

Felelős kiadó: Bíró Szabolcs
A borítót tervezte és rajzolta: Korsós Szabina
Felelős szerkesztő: Peiker Éva

Ez az e-könyv ingyenes kiadvány, pénzért forgalmazni szigorúan tilos!

Ünnepléstől volt hangos a Sokszögletű Kerek Erdő, annak is leginkább a hetedik szeglete, ahol a jóságos sárkányok barlangja állt. Sárkánymama és Sárkánypapa egyetlen gyermeke, a kis piros, egyfejű Sárkányfi ugyanis hároméves lett, az erdő lakói pedig mindnyájan hivatalosak voltak a születésnap ünnepségre.

A béka egy csokor tavirózsát, az örvös medve egy kosár málnát, a sikló a kicsinyei régi tojásainak héjából fűzött nyakláncot, a mezei egér pedig egy zsák finom magvacskát hozott ajándékba az ünnepeltnek. A bölcs bagoly réges-régi történeteket mesélt, amiket mindnyájan elámulva hallgattak. Későre járt, mire az ünnepség véget ért, a vendégek szétszéledtek, Sárkányfi pedig elszunnyadt a maga kis barlangzugában.

Másnap reggel Sárkánypapa így szólt a fiához:

– Gyere velem, itt az ideje, hogy megtanítsak neked valami fontosat.

– Mit tanítasz nekem? – kíváncsiskodott a kissárkány. – És hova megyünk?

– Majd meglátod, csak gyere!

Sárkánypapa a barlang előtti tisztásra vezette Sárkányfit, majd megállt a fáktól és a bokroktól biztos távolságra.

– Fiam, most már három esztendő vagy – mondta aztán. – A fiatal sárkányokat ilyenkor tanítják meg tüzet okádni. Ez már ősidők óta így megy: engem is a harmadik születésnapom után tanított meg az apukám, ahogy őt is az ő apukája. Most pedig én is átadom neked ezt az ősi tudást.

Sárkányfi csodálkozva hallgatta Sárkánypapát, aki rögtön el is kezdte a tanítást:

– Először vegyél egy mély lélegzetet, de ne fújd ki rögtön a levegőt! Tartsd bent, amíg azt nem érzed, hogy egészen felforrósodott!

A sárkánygyerek úgy tett, ahogy az apukája mondta: beszívta a friss erdei levegőt, majd befogta a száját, és várt. Hamarosan

érezni kezdte, ahogy a mellkasában egyre csak melegszik és melegszik a levegő.

– Most pedig teljes erőből fújd ki! – szólt Sárkánypapa, de amikor a kis piros egyfejű így tett, a szájából és az orrlyukaiból csak fekete füst szállingózott, semmi más.

– Jaj, pfuj! – nyafogott a sárkánygyerek. – Ez nagyon rossz ízű! És cseppet sem kellemes!

Aztán köhögni kezdett, mert véletlenül belélegezte az imént kifújt füstöt.

– Semmi baj, fiam – biztatta Sárkánypapa. – Senkinek nem sikerül elsőre. Próbáld meg újra! De most még tovább tartsd bent a levegőt, és csak akkor fújd ki, ha már nagyon, de nagyon forró!

Sárkányfi ismét teleszívta a tüdejét, majd befogta a száját, és várt, csak várt türelmesen. Nemsokára meleg lett a tüdeje, majd még melegebb, végül pedig már annyira forró, hogy azt hitte, ő maga is mindjárt megsül. Ekkor kinyitotta a száját, ahonnan apró, gyöngé lángocska lobbant elő.

– Pfuuj! – nyafogta elkeseredetten a sárkánygyerek. – Ennek még az előzőnél is rosszabb volt az íze! És nagyon csípte a nyelvemet!

– Ne félj, később majd kérgesebb lesz a nyelved! – nevetett Sárkánypapa. – Ügyes voltál, sikerült lángot csíholnod, most már csak azt kell megtanulnod, hogyan okádd azt a tüzet jó messzire.

– Nem akarom, nem akarok tüzet okádni! – toppantott mérgesen Sárkányfi. – Rossz ízű és csípős! És bűdös is! És nem akarom, hogy a nyelvem kérges legyen!

– De hát kisfiam – próbált a lelkére beszélni Sárkánypapa –, ez nagyon fontos. Nem lehet csak játszással tölteni minden napot, néha a fontos dolgokra is időt kell szakítani. Márpedig tüzet okádni minden sárkánynak tudnia kell!

– Nem, nem kell! – ellenkezett a dacos kedvű kissárkány. – És én nem is fogok!

Sárkánypapa hiába próbálta előbb szép szóval, majd szülői szigorral jobb belátásra bírni keményfejű csemetéjét, az csak nem akarta újból megpróbálni a tűzokádást. Végül aztán Sárkányfi megunt a vitát: fogta magát, és se szó, se beszéd berohant a fák közé, ott hagyva Sárkánypapát a barlang előtti tisztáson. Úgy döntött, inkább felkeresi a barátait, és elmondja nekik, milyen felesleges butaságra akarják őt rákényszeríteni.

Mivel a nyelve és a torka még mindig csípett egy kicsit, először az erdő közepén ringatózó tavacskához sietett. Miután ivott a hűsítő vízből, szölongatni kezdte barátját, a békát.

– Kurutty! – kurjongatta. – Merre vagy, Kurutty?

Ám a kiabálásra senki sem felelt.

Kereste a nádasban, a tóparti fűben, a víz alatt és a levelek rejtekében, sőt még a kavicsok alá is benézett, de Kuruttyot, a békát mintha a föld nyelte volna el. Néma volt a tópart, hallgatott a sás, a kissárkány pedig tovább ment, hogy megkeresse rokonát, a siklót.

Az erdei sikló lakhelyénél újfent kiabálni kezdett:

– Aszklépiosz! – szölongatta a furcsa nevű állatot. – Merre vagy, Aszklépiosz?

De sem a sikló, sem más nem felelt. Sárkányfi bekukucskált Aszklépiosz föld alatti üregébe is, de ott csak az újonnan lerakott, felügyelet nélkül hagyott tojásokat találta.

– Hát senki sincs az erdőben? – kérdezte a kis egyfejű, és folytatta útját, hogy megkeresse legerősebb barátját, a medvét.

Nemsokára odaért ahhoz a fához, amelyiknek az ágai közé az örvös medve nemrég új házat épített.

– Ursus! – kezdett itt is kiabálni. – Hol vagy, Ursus? Merre jársz?

Ám most sem kapott választ. Sárkányfi felröppent az ágak közé, de a medve otthona üresen állt. Bemerészkedett a fa melletti barlangba, de ott már olyan rég nem járt senki, hogy csupa por és pókháló volt. Elsétált a málnabokrokhoz, hátha ott

találja Ursust, de a bokrokon érintetlenül piroslott a sok málna, medvének pedig nyomát se látta.

– Hát tényleg nincs senki az erdőben? – kapott a fejéhez a sárkánygyerek, és elindult, hogy megkeresse a félős kis mezei egerkét.

Finci egy mező szélén élt, egy öreg fa odvában. Amikor Sárkányfi odaért a fához, jó hangosan bekiabált az odúba:

– Finci! Gyere elő, Finci! Nem kell félned, csak én vagyok az, a barátod!

Már meg sem lepődött, amikor rájött, hogy a többiekhez hasonlóan a mezei eger sincs otthon. Tényleg úgy tűnt, hogy a Sokszögletű Kerek Erdőben nincs senki: mintha elköltöztek volna belőle az állatok.

„Megkeresem Strixet, a bölcs öreg szakállas baglyot!” – határozta el Sárkányfi. „Ő biztos tudni fogja, mi történt. Igaz, hogy ilyenkor napközben aludni szokott, de biztos nem bánja, ha felébresztem, hiszen nagyon fontos dologról van szó.”

Futva indult a bagoly odvához, de rögtön látta, hogy az is ugyanolyan üres, mint az összes többi állat otthona. Most már igazán megrémült. El sem tudta képzelni, mi történhetett a kerekdő lakóival.

Egyszeriben valami furcsa, idegen zajra lett figyelmes. Szívatolni kezdett, és az orrát is ismeretlen szag csapta meg. Nagyon félt, de a kíváncsiságtól hajtva arrafelé indult, amerről a zajt és a szagot sejtette. Hamarosan egy sűrű bokorhoz ért. Meglapult mögötte, majd óvatosan kikukucskált onnan, amikor is szörnyű kép tárult a szeme elé:

Az összes barátját foglyul ejtette egy ember. Kurutty és Aszklépiosz üvegdobozban, Finci egy lezárt fedelű kosárban, Strix egy szűkös kalitkában, Ursus pedig egy nagy, vasrácsos ketrecben raboskodott. Mindnyájan keservesen sírtak, hiszen biztosak voltak benne, hogy soha többé nem láthatják az otthonukat. Az ember a tenyerét dörzsölgetve, hóna alatt altatópuskával sétált a foglyul ejtett állatok között.

– Nagyszerű, nagyszerű! – mondogatta elégedetten. – Jó sok pénzt kapok majd értetek!

– Azt már nem! – kiáltotta Sárkányfi, majd bátran előröppent a bokor mögül.

– Hát te meg miféle szerzet vagy? – meredt rá az ember, majd felemelte altatópuskáját, és megcélózta vele a kis egyfejt. – Na gyere, kapsz egy altatólövedéket, és téged is viszlek a városba!

– Abból nem eszel! – szólt hősiesen a kissárkány, majd eszébe villant egy gondolat: „Hogy is tanította Sárkánypapa? Mélyen beszívni, felforrósítani...”

Az ember már majdnem meghúzta a ravaszt, ám ekkor Sárkányfi szájából forró lángcsóva tört elő.

Ezúttal az emberen volt a sor, hogy alaposan megrémüljön. A puskája annyira átforrósodott, hogy a csöve olvadásnak indult, ő maga pedig jól megsütötte a kezét. El is dobta a puskát, és reszketve kiabálta:

– Sárkááány! Ez egy sárkány! Segítsééég!

Több se kellett a szerencsétlennek: azon nyomban megfordult, és mindent hátrahagyva hanyatt-homlok iszkolni kezdett.

Sárkányfi a biztonság kedvéért még egy lángcsóvát lövellt felé, leégetve a nadrágja hátsó részét, a menekülő pedig füstölgő fenékkal szaladt egészen hazáig. Amerre csak elhaladt, fekete füstcsík jelezte az útját.

– Tűnj el innen – kiabált utána a felbőszült kissárkány –, és soha többé ne gyere vissza!

Ezután gyorsan kiszabadította a barátait, akik körbeállták, és jó alaposan megölelgették.

– Sárkányfi a mi megmentőnk! – hangzott messze a hálás üdvörlég. – A mi igazi hősünk!

A sárkánygyerek nagyon örült, hogy barátai épségben megúszták a gonosz emberrel való találkozást, de aztán eszébe jutott Sárkánypapa, és hirtelen elszégyellte magát. Hiszen

milyen csúnyán viselkedett vele, miközben az ősi tudás nélkül most semmire sem ment volna. El is határozta, hogy amint hazaér, bocsánatot kér tőle.

– Mondd csak – kíváncsiskodtak a körülötte álló barátai –, mióta tudsz te ilyesmit csinálni?

– Ugyan, ez semmiség – felelte Sárkányfi az őt éljenző állatoknak. – Nálunk az apukák ezt már ősidők óta megtanítják a gyerekeiknek. Mert tüzet okádni minden sárkánynak tudnia kell.

VÉGE